

nosti, bude je vzhledem k předpisu § 1215 obč. zák. rozdělití podle ustanovení §§ 841 a násl. obč. zák. buď fyzicky nebo dražbou a rozdělením výtěžku. Na výtěžek, docílený již z ostatního jmění, nemůže však toto rozdělení dalšího jmění mítí vliv, když, jak řečeno, nebylo ani tvrzeno, že jsou tu, nehledě k daním, ještě nezaplacené dluhy společnosti. Nezáleží ani na tom, že si žalobci vyhradili přezkum účtu, vydaného žalovaným, neboť nemůže býti pochyby, že tím nechtějí popřítí, že výtěžek činí alespoň tolik, kolik žalovaný sám udává. Odvolacímu soudu jest přisvědčiti i v tom, že ani spor, zahájený žalobci proti žalovanému o vyplacení podílu na zisku za léta 1920 a 1921, není překážkou, by žalobcům nebyl vydán podíl na společenském jmění. Dovolání samo připouští, že žalobci v onom sporu tvrdí, že společenský podnik v letech 1920 a 1921 vynesl o 180.000 Kč více, než žalovaný podílníkům vyplatil a že tedy žalovaný jim vyplatil na účet jejich podílu na zisku za léta 1920 a 1921 méně o 61.136 Kč 35 h, než jim příslušelo. Jde tu tedy o pohledávku žalobců přímo proti žalovanému, nikoliv o pohledávku proti společnosti a proto jest lichým tvrzení žalovaného, že by se společenské jmění o 61.136 Kč 35 h zmenšilo, kdyby žalobci v onom sporu zvítězili. Dovolacího důvodu čís. 4 § 503 cřs. tudíž tu není.

Čís. 7213.

Výrazy »moderně zařízený byt«, »přiměřená činže« a »přiměřená poloha bytu« nejsou neurčitými.

(Rozh. ze dne 11. července 1927, Rv I 223/27.)

Žalovaní koupili od žalobkyně dům na Žižkově a zavázali se v kupní smlouvě, že opatří žalobkyni náhradní byt. Žalobě, by žalovaní byli uznáni povinnými opatřiti a předati žalobkyni byt, sestávající ze dvou pokojů a kuchyně s příslušenstvím a koupelnou, moderně zařízený za přiměřenou činži, nalézající se v přiměřené poloze v Karlíně nebo v Praze I., II. a V. a to nejdéle do 1. února 1927, procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Výtka neurčitosti pojmů »moderně zařízený byt«, »přiměřená činže« a »přiměřená poloha bytu« jest bezdůvodnou, neboť tu nejde o takovou neurčitost, jakou má na mysli § 869 obč. zák. Pojem »moderně zařízený byt« nebo »moderní byt« jest běžným a zejména obyvatelům velkého města jest jasno, že se tím rozumí byt zařízený podle novodobých požadavků a vymožeností, nikoli však byt opatřený nábytkem, o kterém nebylo v celém sporu vůbec řeči. Ustanovení § 914 obč. zák., že se smlouvě má rozuměti tak, jak toho žádá obyčej poctivého obchodu, poskytuje dostatečné vodítko k výkladu toho, co strany rozuměly výrazem moderní (moderně zařízený) byt. Ani pojem »přiměřená činže« není neurčitým, neboť podle zásady téhož § 914 obč. zák. sluší tím rozuměti činži, jejíž výše odpovídá jakosti a poloze bytu, a která

po stránce negativní není přemrštěná se zřetelem k pořizovacím nákladům na byt a k občanskému zisku pronajímatelovu. Pojmů činže přiměřené a na druhé straně činže zřejmě přemrštěné užívají ostatně i zákony, na př. zákon o válečné lichvě a zákon o ochraně nájemníků. Ani pojem »přiměřené polohy bytu« není neurčitým, neboť jest v rozsudečném výroku zároveň vysvětlen a doplněn tím, že náhradní byt má býti buď v Karlíně nebo v Praze I., II. a V.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Při právním posuzování věci jest dovolacímu soudu vycházeti ze skutkových zjištění odvolacího soudu. Dlužno tedy vycházeti z toho, že žalovaný Karel Č. jménem vlastním a v plné moci své manželky při koupi domu převzal závazek z ústního ujednání, že opatří žalobkyni náhradní byt. Tímto zjištěním je vyloučen výklad, že nešlo o samostatný závazek žalovaných, nýbrž jen o výjimku, na které bylo učiněno závislým právo žalovaných, žádati na žalobkyni vyklizení jejího bytu. Co do výkladu ujednání o opatření bytu, rozsahu a dosahu závazku žalovaných, jeho dostatečné určitosti a možnosti jeho splnění, opakuje dovolání v podstatě jen námitky, které byly uplatňovány již v odvolání. Tyto námitky vyvrátil odvolací soud zevrubně a výstižně. Proto se odkazuje dovolání na důvody soudu odvolacího, s nimiž dovolací soud souhlasí, poněvadž hovějí jak zákonu, tak i stavu věci. Bude na žalovaných, by splnili závazek rozsudkem jim uložený; povede-li žalobkyně přes to proti nim exekuci, nezbude, než aby se proti ní bránili námitkou, že svému závazku již dostáli, a tuto svou námitku prokázali. Mylným jest názor dovolatelů, že jejich závazek jest posuzovati podle § 880 a) obč. zák. Toto ustanovení předpokládá, že někdo slíbil plnění osoby třetí tak, že se buď zavázal, přimluviti se u osoby třetí, nebo zaručil se za to, že třetí osoba bude plniti. Zde však nejde o plnění osoby třetí, nýbrž o vlastní plnění žalovaných, opatření žalobkyni byt.

Čís. 7214.

Bylo-li manželství rozvedeno ku společné žádosti manželů o dobrovolný rozvod manželství od stolu a lože a manželé, bydlící v obvodech různých sborových soudů, podali společnou žádost o rozluku, není zákonných předpokladů pro místní příslušnost a jest určití soud podle § 28 j. n.

(Rozh. ze dne 11. července 1927, Nd II 103/27.)

Nejvyšší soud ustanovil podle § 28 j. n. zemský civilní soud v Praze za onen soud tuzemský, jenž bude místně příslušným k prove-